

Arrest

nr. 55 725 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat M. GADISSEUR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Rahovec en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent lid van de politieke partij AAK (Aleanca për Ardhmërinë e Kosovës – Alliantie voor de Toekomst van Kosovo), maar bekleedt verder geen functie binnen deze partij. U verklaart uw land te hebben verlaten te hebben omwille van de slechte economische situatie en levensomstandigheden. Tijdens de oorlog zou het huis van uw ouders in brand zijn gestoken door Serviërs. Hierna bent u samen met uw ouders gaan inwonen bij uw oom. U verklaart ook psychische problemen (hoofdpijn) te hebben gehad omwille van wat u hebt gezien tijdens de oorlog. U ging hiervoor naar een psychiater, die u medicijnen voorschreef en een hersenscan liet uitvoeren. Deze medicijnen hielpen. U ging telkens bij de psychiater wanneer u hoofdpijn had of medicijnen nodig had. Andere

medische behandeling kon u niet betalen. Omdat u niet langer in dergelijke slechte socio-economische omstandigheden wilde leven, verliet u Kosovo op 15 februari 2010 en week via Montenegro, Slovenië en Kroatië naar België uit, waar u op 23 februari 2010 aankwam en op 25 februari 2010 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt op 16 mei 2002.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart uw land te hebben verlaten omwille van de slechte levensomstandigheden en het feit dat u het financieel moeilijk had omdat u geen vast werk vond (gehoor CGVS pp. 4, 6, 8). De aangehaalde elementen zijn evenwel problemen van socio-economische aard, die als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in de internationale bescherming van personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde immers voorts geen andere problemen te hebben gehad in Kosovo (gehoor CGVS p. 8).

Wel voegde u toe psychische problemen te hebben omwille van de vreselijke dingen die u gezien hebt tijdens de oorlog (gehoor CGVS p. 7). U ging hiervoor bij een psychiater, M. L. (...), die een hersenscan liet uitvoeren en u medicijnen voorschreef. U verklaarde dat de voorgeschreven medicijnen hielpen (gehoor CGVS p. 8). U hebt dan ook niet aangetoond dat de behandeling die u in Kosovo kreeg voor uw psychische problemen, ontoereikend was. Op de vraag of u hier in België al contact hebt genomen met een dokter of psychiater, antwoordde u dat het niet nodig is om naar een dokter te gaan omdat u zich hier goed voelt (gehoor CGVS p. 8). Evenmin haalde u feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat de door u aangehaalde psychische problemen, die u overigens niet staafde met enig medisch attest, voor u een terugkeer naar Kosovo onmogelijk zouden maken. Ik meen dan ook niet dat de door u aangehaalde psychische problemen bij een eventuele terugkeer naar Kosovo aanleiding zouden geven tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegd document doet tenslotte geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart bevestigt uw identiteit en afkomst, maar die staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van "de subsidiaire bescherming", van het "zorgvuldigheidsmiddel" en van artikel 3 EVRM.

De Raad oordeelt dat wegens samenhang beide middelen gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. Waar verzoeker stelt dat artikel 8 van de vreemdelingenwet is geschonden daar een bevel om het grondgebied te verlaten moet gemotiveerd zijn met verwijzing naar de bepalingen in artikel 7 van de vreemdelingenwet en de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve de feitelijke gegevens diende te vermelden waarom hij meent één van de bepalingen van artikel 7 te kunnen invoeren, wijst de Raad erop dat onderhavige bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft, doch een beslissing van de commissaris-generaal waarin wordt geoordeeld over de vluchtelingenstatus en over de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet kan derhalve *in casu* niet dienstig worden ingeroepen.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekers opmerking dat "*de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken*" mist zoals blijkt uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing feitelijke grondslag. Verwerende partij maakt duidelijk melding van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas en verwijst naar de artikelen in de vreemdelingenwet waarop zij haar beslissing steunt. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3.1. "*De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen concrete reden waarom er weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt weerhouden*", aldus verzoeker. Verder stelt verzoeker dat verwerende partij zich beperkt tot de algemene motivering dat verzoeker onvoldoende gegevens of elementen heeft aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat de door verzoeker als "*algemene motivering*" bestempelde bewoordingen van verwerende partij louter een aanhalen betreft van de eerste alinea van het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing en verwerende partij wel degelijk navolgend op concrete wijze motiveert waarom aan verzoeker de vluchtelingenstatus en evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Immers motiveert verwerende partij dat de door verzoeker voorgehouden problemen zich beperken tot het financiële moeilijk hebben ten gevolge van het niet vinden van vast werk wat niet ressorteert onder één van de vijf criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en betreft dit evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder motiveert verwerende partij met betrekking tot verzoekers psychische problemen dat verzoeker zelf heeft aangegeven met goed resultaat voor deze problemen in Kosovo te zijn behandeld en dit evenmin een probleem stelt bij terugkeer naar het land van herkomst. Voormelde motiveringen worden door verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Verzoeker beperkt zich enkel te stellen dat de motieven van de weigeringsbeslissing volledig onjuist zijn, doch geeft geen enkele verklaring waarom voormelde motieven niet correct zijn.

Waar verzoeker meent dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de voorgebrachte stukken wijst de Raad erop dat verzoeker enkel zijn UNMIK-identiteitskaart heeft bijgebracht en verwerende partij dienaangaande stelt dat verzoekers identiteit en afkomst in onderhavige beslissing niet ter discussie staan.

2.2.4. Verzoekers argument dat verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken of er al dan niet redenen aanwezig zijn om te vrezen te worden vervolgd omwille van één van de redenen zoals bedoeld in de Conventie van Genève en zij de elementen van vervolging of ernstige schade niet heeft onderzocht kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers blijkt uit het door verzoeker voorgehouden asielrelaas dat hij het in Kosovo enkel financieel moeilijk had om reden van het niet vinden van vast werk en benadrukt hij zelf bij het verhoor op het Commissariaat-generaal geen andere problemen in Kosovo te hebben gehad (administratief dossier, stuk 3, p. 8). Zoals reeds gesteld onder punt 2.2.3.2. heeft verwerende partij wel degelijk de door verzoeker aangehaalde problematiek in overweging genomen en deze getoetst aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat na

desbetreffende motivering op enigerlei wijze te weerleggen. Ook in onderhavig argument duidt verzoeker niet aan met welke elementen van het door hem voorgehouden asielrelaas door verwerende partij geen rekening werd gehouden en die de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zouden impliceren.

2.2.5. Waar verzoeker nogmaals voorhoudt dat hij van Albanese afkomst is, hij lid is van de politieke partij AAK en zijn ouderlijk gezin slachtoffer was van de Serviërs tijdens de Kosovaarse oorlog wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met de herhaling van voormelde gegevens in gebreke blijft. Verder merkt de Raad op dat de gebeurtenissen tijdens de Kosovaarse oorlog niet in rechtstreeks oorzakelijk verband staan tot verzoekers verlaten van zijn land van herkomst, meer dan tien jaar na het einde van deze oorlog. De voorgehouden psychische gevolgen van de oorlogsgruwel werden door verwerende partij in overweging genomen.

2.2.6. Betreffende verzoekers verweer dat ook een schending van artikel 3 EVRM voorligt wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat verzoekers voorgehouden asielmotieven, meer bepaald zijn moeilijke financiële toestand en zijn psychische problemen, geen zwaarwegende gronden betreffen om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft deze motivering ongemoeid gelaten en toont derhalve niet aan dat *in casu* sprake is van een schending van voormelde verdragsbepaling.

2.2.7. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 september 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT